

Přeplavba Středomoří aneb 18 dní mezi Sardinii a Gibraltarem s prudkou neplánovanou zatačkou do Maroka

Jak to vše začalo

Na výstavě Lodě na vodě mi kamarád Láďa nabídnul možnost přeplout půl střeozemí z Cagliari na Sardinii do Malagy ve Španělsku. Nevím, co ho to po zkušenostech s předchozím půjčováním svojí lodi napadlo, ale zřejmě mám u něj nějaký plus. Potřeboval tam převést svoji loď s plánem pak pokračovat na Kanáry a přes Atlantik. Rozumný termín, rozumná cena, dobrý plán. Sehnalo se dost zájemců na tuto zprvu jasně deklarovanou plavbu. 14 dní na moři s občasným návratem na pevninu.

Loď máme americkou Hunter 466 z roku 2002. Délka 13.5m, šířka 4.2m, 4 kajuty, ty dvě přední ale tak pro jednoho. Tři záchody, z jednoho je sklad. Nádrž na 380 litrů nafty, 750 litrů vody, 150W solární panely. Gumák, záchranný ostrůvek. Na tuhle akci vybavena poměrně dobře.

A najednou byl konec září a bylo to tu.

Role a obsazení:

Tom (to jsem já) : kapitán, lodní servisák pisatel obou deníků

Mirek: první, druhý a další důstojník, styčná osoba pro komunikaci s okolím.

Dále v univerzálních rolích můj bratr s manželkou Monikou, Mirkův kamarád Luboš se svojí dcerkou Terezkou a do druhého týdne nastoupivší Mirkova Helena.

A teď průběžně zpravodajství ...

Čtvrtek 26.09.2013

Balení je hektický, máme dovoleno jen 15 kg do letadla a 5 kg do kabiny. Jachtařský krámy, bundy, holiny atd jsou těžký, nakonec mám po optimalizaci fakt jen 14.8kg bágel, ale příruční má tak 10kg. Naštěstí ho nikdo neváží. Jednu holínku mám v batohu a druhou v batůžku. Holt levnej charter s limitem kil. Platit 30E za navýšení se nám nechce, to je tam lepší propít. Máme s sebou snad vše. Jachtařský náčiní, hadry, Navtex, telefon Iridium pro případ nějakých problémů, EPIRB bóji, noťas na práci a záložní mapy, tracker na koukání přátel z Čech, několik GPS a další krámy.

Hodně jsme se brzdili s věcmi, do Chorvatska na regaty i běžný ježdění máme krámů více. Mirek nechal doma i svoje dvě oblíbené berušky, zelenou i oranžovou (pro neznalé to jsou batůžky ve tvaru berušek s různým náradím, drátama, izolepama, šitím a spoustou dalšího). V průběhu plavby se nám po nich zastesklo, jsou v nich dost potřebný věci. Mám i lodní deník na 14 dní, nakonec bude malej. Dopoledne v 11 hodin odlítáme z Prahy do Cagliari. Letadlo je plný. Pár dní před odletem nám přidají do itineráře mezipřistání v Olbii, kde vystoupí prakticky všichni, kromě nás. Najednou máme všichni sezení u okýnek, ale nakonec se letadlo stejně naplní lidma, co letí zpět do Prahy, tak se pakujeme zpět na svoje místa. Navíc i letušák oznamuje, že máme sedět na našich místech, abychom to několik desítek tun těžký letadlo prej nerozvážili. Zároveň tankujeme, asi tam maj levnější benzín a nebo v Cagliari dlužej za ropu. Přilétáme kolem půl třetí do Cagliari. Na letišti

někteří z nás bojují s italským bankomatem, kterej furt něco italsky mele a prachy nedá. Bereme si dvě taxi. Nás taxikář neumí ani slovo anglicky, tak se drží toho před náma. Nakonec nám dá i stejnou cenu, i když jeho byla o euro větší. Asi měl obutý menší kola.

Potkáváme se na molu s Láďou a jeho ženou Janou. Kecáme, vypravíme zážitky. Přebíráme si loď včetně sáhodlouhého návodu, co je kde na lodi nestandardní, co nefunguje, co naopak jo, s čím se má jak zacházet, na co nešahat a co se jak řeší. Prostě specifika lodi. Kluci s klukama, holky s holkama. Jdeme nakoupit asi do kilometr vzdáleného krámu, bližšího nic není. Nakoupíme dva plné vozejky a řešíme, jak je dostat do lodi. Jet jako bezdomovci po silnici do maríny s vozejkama se nám nechce a kolečka by to asi ani nedala. Nakonec vyhrává taxík. Mirek volá na dispečink, paní moc angličtina taky nejde, ale nakonec nás přijede vyzvednout Ital a veze k lodi. Před supermarketem žebrají dvě mladý holky, že jim stačí pár euro a nebo i plechovka piva. Dostanou kulový i s českým zdůvodněním. Plníme lednice, pár skleniček a jdeme spát.

Pátek 27.09.2013

Dopoledne si ještě hrajeme s lodí a řešíme zbytek nákupu. Opět náš stejnej taxikář. Zřejmě jezdí pro dispečink sám nebo si nás zamiloval. Dokonce si pro nás přijde do obchodu, vše naloží a vyloží. V Čechách by za těch pár euro taxikář ani nepřijel, natož aby vystrčil prdel z auta a něco dělal.

Řešíme, proč loď nechce někdy startovat a musí se používat Láďův figl.

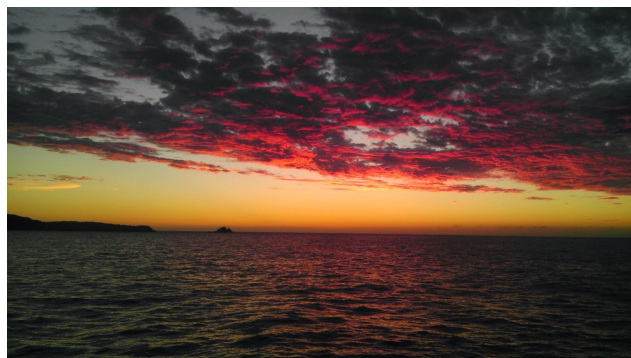
Nakonec nalezneme bezpečnostní hasicí zařízení, který je nějak napůl funkční a při startu zapíná chcípák. Zřejmě si myslí, že motor hoří a nebo že hasičák nemá tlak. Přepojujeme ho tak, aby tohle nedělalo. Najednou se startuje normálně. Nemít pana Googla, kde jsme našli dokumentaci k systému, řešíme to zřejmě dýl. Po konci plavby to dáme zpět a nebo necháme. Jak bude Láďa chtít.

Vyplováme odpoledne. Moc nefouká. Loď je pomalá na motor, na plachty jakbysmet. Je těžká a i podplachtěná, takže se dost věci vysvětluje. Je americká a tam maj asi takhle těžký lodě rádi, stejně jako auta. Přitom motor je výkonnej dost. Navíc v tom má Láďa celej Hornbach a OBI včetně lodního servisu, potápěčský báze atd. Prostě majitelská loď. Spousta náradí a náhradních dílů. Chybí snad jen svářečka a jeřáb. Zase tím pádem ale vše kdykoli a kdekoli hned opravíme a to se na delší plavbě hodí. Nebo si postavíme ještě jednu loď. Nenašli jsme, co tu chybí. Jen párátka. (update od Ládi: párátka jsou v sekci párátek vedle oddělení koření).

Vyndáváme plachty, ale nakonec volíme hybridní pohon. Plachty a trochu motoru. Loď moc nenabíjí, takže se to takto vyřešilo a aspoň nachladíme jídlo a pití. Potkáváme dvě minolovky. Tři zelený světla do trojúhelníku. Doteď jsem je viděl jen na obrázku z Colregu. Jedeme raději kus od nich, ale zřejmě je to jen cvičení, protože žádná nebouchla.

Jednou se tak podívám za loď a vidím ve vodě spoustu oranžovožlutých koulí. Nejdřív zděšení, že to jsou nějaký bójky na sítích, ale pak zjišťujeme, že to jsou medúzy. Hromady medúz o průměru tak 10-50cm. Trošku dostávají po papuli vrtulí, ale třeba je to nebolí, protože prej nemají mozek. Stejně určitě někoho někdy požahaly, tak to mají za to. V průběhu plavby je vidíme ještě spoustakrát. Odted' se mi nějak nechce tahat za lodí na laně...

Za tmy míjíme jihozápad Sardínie a míříme na volný moře. Před náma nic není. Za náma už taky ne. Je úplná tma, jasný nebe a spousta hvězd. Vylez i měsíc. Pobřeží nám připomínají jen poslední pevninský majáky. Ostatně majáky tady všude mají ty skvělé velký otočný, jako kdysi, jen svíčku už vyměnili za výbojku. Vítr nic moc a je zezadu, jen blbý vlny. Opět hybrid. V noci se to rozfouká na 15-20 uzlu z boku, tak už to míň houpá a jedeme konečně bez motoru a začíná to bejt o něčem.

Sobota 28.09.2013

Celý den plujeme na plachty nebo motor. Vítr do 15 uzlů. Kolem nikdo. Ani lodě ani pobřeží. Jen občas v dáli trajekt nebo zabloudivší rybář. Nejdou mobily, nejde internet, nejde wifi. Nádhera. Počasí pořád teplé se sluníčkem. Občas mrak. V noci funí i 30 uzlů, ale loď jede na 1.ref v klidu. Už se objevují poznámky, jak skvělé to musí bejt někde v restauraci se stabilním stolem nebo na zahrádce ve stínu. Je vidět, kdo z posádky je námořník a kdo turista.

Neděle 29.09.2013

Beze změny. Ačkoli šetříme během plachtění baterky jak to jde, ráno nenastartujeme. Motorová baterka se vybila ze servisní. Tak by to nemělo nikdy bejt. Je tu naštěstí záložní startovací, tak přepojujeme a startujeme na ní. Vše nabijeme a jede se dál. Odpoledne zahlédneme pevninu. Jak se přibližuje, někteří pookřívají. Mobily vesele pípají, sms chodí, mejly taky. Opět civilizace. Po dvou a půl dnech ničeho dorazíme na Menorku.

Pozdě v noci dorazíme do velké zátoky s pár přístavy. Je to asi největší zátoka na Menorce a město v ní se jmenuje Mahon. Vybíráme si jeden poloprázdný klidný přístav. Zapijíme

plavbu. Dobíráme vodu a nabíjíme ze sítě. Jdeme spát po půlnoci.

Pondělí 30.09.2013

Ráno nádherné, kupujeme španělskou a baleárskou vlajku a čepice. Platíme 52E za stání, dostali jsme od paní recepční 25% slevu na xicht, on sem nikdo jinej asi dnes už nepřijede, možná už ani tento rok, tak jsme vyhráli jackpot. Jdeme se projít po městě, dáváme konečně teplý jídlo na stabilní zemi. Pár nákupu a odpoledne vyrážíme dál. V noci má foukat z jihu, takže volíme severní objezd a končíme na kotvě v zátocě Formells s řadou apartmánů. Cestou plachtíme a na sever před námi vidíme v dáli v oblacích světlo z Barcelony i přesto, že je cca 200km daleko. Slušnej světelnej smog.

Vjedeme do zátoky a při hledání místa na kotvu uvízneme dost daleko od břehu v trávě a chvíli se z ní dostáváme. Hloubkoměr na lodi má skvělou vlastnost. Pod 3m neukazuje, takže je dost naprd právě v případě, kdy je třeba nejvíc. Házíme kotvu, vaříme jídlo, dopijíme prvního Jacka a jdeme spát.

Úterý 01.10.2013

Ráno fouká přes 20 uzlů. Přijede poskok z maríny s tím, že stojíme blízko vjezdu do maríny a že máme jet trochu dál. Ačkoli ten den do tý chcíplý maríny přijela tak maximálně jedna loď, stálo mu to za to. Malá kotva v trávě a vítr to udělá za nás a za hodku jsme i bez našeho přičinění pár desítek metrů dál tam, kde nás pán chtěl mít. Po snídani vyrážíme na plachty na západ po severní straně Menorky. Jak vyjedeme ze zátoky, vítr opadne a zase tlačíme. Na severozápadním konci Menorky točíme k Malorce.

Po cestě, a to i dost daleko od břehu, potkáváme plovoucí kostky z něčeho tvrdýho a nahoře mají listy z palem a nějakej text. Asi maj za účel potopit loď. Možná nějakej obřad nebo slavnost ala čínský lampióny. Raději pořádně sledujeme hladinu a vyhejbáme se. Potmě dorazíme do německýho přístavu Cala di Ratjada na severovýchodě Malorky. Samý Němci a německý hospody. Vivat NDR. Stojíme na posledním místě mola pro turisty. Vedle kdo jinej, než Němci. Jdeme na argentínskej stejk. Jídlo báječný a ani to nebylo drahý. Naštěstí už tu maj Eura a ne Marky. Noc trochu vlní díky tomu, že jsme na vnější straně mola jen za vlnolamem, ale spaní je v pohodě.

Středa 03.10.2013

Vyrážíme brzo ráno v 7 z přístavu. Nikdo po nás nic nechtěl a nikde nikdo není, komu by se platilo, žádněj ofis ani správce, tak to máme zadara. Stavujeme se dopoledne v zátocě Porto Cristo. Vypadá jako slepý střevo. Nakupujeme. Zmrzlina a pivo. Stát nás tam nechaj zadara na 2 hodiny. Pak pokračujeme dolů a stojíme ve fajn zátocě na koupání. Po hodině se začíná zaplňovat dalšíma loděma včetně lodí, co sem vozej turisty z města a tak raději táhneme dál. Míjíme jihovýchod Malorky. Cestou s Mirkem řešíme blbý nabíjení. Holt absták hadwarářů. Zjišťujeme, jak je to detailně zapojený a googlíme jednotlivý komponenty, co nám přijdou divný. Zapojený je to zřejmě správně, ale některý věci už nefungujou tak, jak maj a jak fungovaly dřív, a proto to málo nabíjí. Už známé i příčinu, ale necháme si to na jindy. Náš čas ještě přijde.

Před půlnocí dorazíme do Palmy. Samý hotely, hospody, půjčovny, fastfoody, letiště. Žádný zázrak. Maj pěknou katedrálu, pěkně nasvícenou, ale zavřenou kvůli rekonstrukci. Letadla tam přistávají co 10 minut. U vjezdu do přístavu stojej dva lodní paneláky, turistický megalodě. Titanik by záviděl. Navionics říká, že v žádným z přístavů nemaj žádný mola pro turisty. Má pravdu. Zapíchnem to na molo, kde nejmenší loď má 2x takovou délku, co my. I mooringový lana ještě uvažujeme za tu slabou část, za kterou se běžné vytahujou z vody. Zřejmě pán, co mu tohle místo patří, je z lepšího gangu, než my. Samý 25+m plachetnice a motoráky. To molo má tak 80m a na sobě lodí za i víc než miliardu korun. Uvnitř v bazénu taky dobrejch pár miliard. Možná ty hotely v okolí staly míň, než je součet cen lodí v asi pěti zdejších marínách. Nenápadně nabere vodu. Ačkoli má Láďa redukce snad na všechny elektrický přípojky na světě, na parník fakt nemá. To, co tam je má průměr asi 10cm. Tak snad ráno nastartujeme i bez nabíjení.

Chceme jít ven zkrz vrátnici a tvářit se, že sem patříme a dokonce to vypadá, že v klidu projdeme zkrz závoru a ještě nás i pozdraví, ale po přiblížení se za závorou objeví ohromná zavřená skleněná vrata. Raději neprudíme, neptáme se a nenápadně se otáčíme a jdeme zpět k lodi a spát.

Čtvrtek 03.10.2013

Vstáváme raději brzo, než nás někdo vyhmátne a zastřelí, že jsme si dovolili přistát na soukromým molu. Někteří naši zdržovači z posádky se šli ještě koupat do vyvoněný koupelny, aby tak ještě více na nás upozornili. Kolem je frmol, ale nikdo si nás ani nevšímá. Zřejmě si myslí, že patříme do klubu VIP a i nás běžně přátelsky zdraví a naši retro loď berou jako dobrej úlet milionářů.

Většina jde na průzkum města, já s Mirkem jedu pro naftu. Spotřebu po propočtu máme jen necelý 2 litry na hodinu, což je fajn i přes to, že to znamená 20l/100km pro 70kW motor. Hybridní pohon má fakt budoucnost. Nádrž má 380l, to máme až do Afriky. Nafta jen za 1.3E, to je míň než u Globusu v Praze. A to jsme na Malorce, snu všech turistů (zřejmě neznalost, co je tam čeká). Zkoušíme se nacpat někam na jiný molo, ale tam nás už jen při přiblížení vyžene Japonec na gumáku, ať to ani nezkoušíme a táhneme pryč. Nacpeme se na molo po výletním katamaránu. Pan výpravčí výletních lodí nám říká, že tam mužeme do večera bejt, že katamarán přijede až večer. Je to opravdu o lidech, každém je jinej. Objednáváme si pizzu přes ulici, čekáme na zbytek posádky a řešíme pracovní mejly a resty.

Volá Láďa. Dozvídáme se, že nikam dál z Malagy letos nepojede, že chce loď někde zazimovat, ale že je Malaga drahá. Navrhuje, ať posádku vyložíme standardně v Malaze a jedeme s Mirkem do Maroka, kde je to o dost levnější a něco už sehnal s tím, že nám obstará dopravu zpět z Maroka. Přemejšlíme a doladíme termíny.

Vejletnici se vracej a tak hned vyrážíme směr Ibiza. Fouká zezadu, asi metrový vlny, jedeme na hybrid s genou ať něco nabijeme na noční plánovanou kotvu. Hlavaska na zadák moc použít nejde. Je to daň za absenci zadního stěhu a posunutejch vantů.

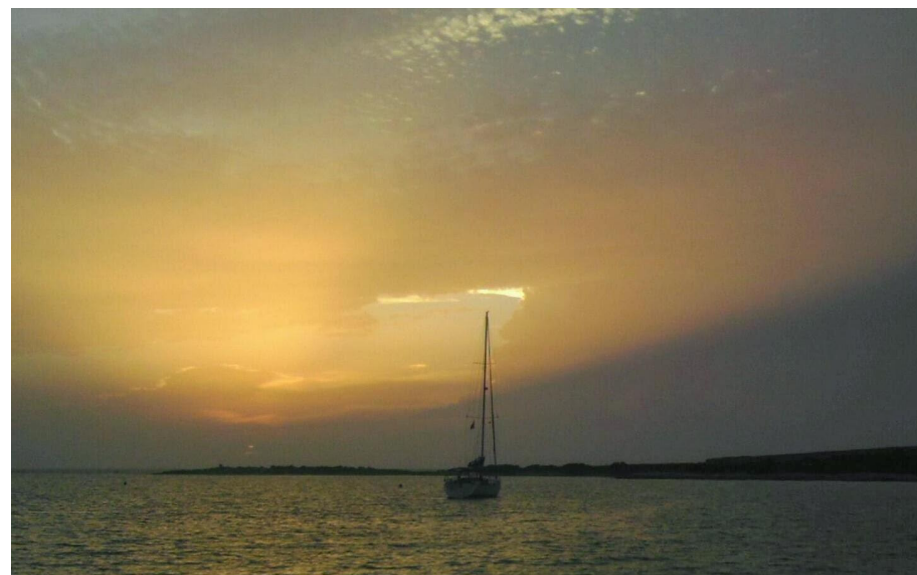
Za kormidlo se postupně dostávají po autopilotovi i Tereza s Lubošem. Mají v sobě sice min křemíku než krabička od Raymarine, ale jde jim to stejně dobře. Plánujeme různé možnosti, kam se nacpat na kotvu přes noc. V dáli se zjevuje obrys Ibizy, jak se setmí vidíme maják. Nakonec kvůli vlnám všechny kotevní plány kenclujem a jedeme do maríny Santa Eularia.

Po cestě opět ohromná spousta medúz. Maj tak od 10 do 30cm v průměru. Chuděry dostávají pravej hák vrtulí (možná levej, vrtule je zde levotočivá) a tak se zřejmě proto v noci výrazně rozsvítěj, protože jsou rozsvícený jen v ouzký nudli za lodí a nikde jinde. Možná jen po ty ráně líp odrážej světlo od záďovýho světla lodě. Některý to samozřejmě už asi nerozchoděj, respektive nerozplavou, ale je možný, že se jsou schopný takhle množit dělením a existovat po kouskách dál. Každopádně je to ale musí dost naštvat.

Hned u vjezdu do setmělý maríny na nás mává ofrčkovanej oficír ať jedeme k němu na vstupní molo. Jsem se lekl, že to je Mirkův obávanej španělskej celník, co nám sebere loď, pasy a exemplárně nás rovnou zastřelí. Není. Je to místní poskok, co nás dovede do kanclu, zavolá šefa z hospody, vypíše formulář a přidělí parkovací místo. Za to si řekne 48E. Anglicky se nechytá ani jeden, mají tabulku pojmu španělština/francouzština/angličtina. Namaluje nám na plánu maríny kam máme zajet a dokonce tam odejde na nás na molo blikat baterkou. Blikání mu jde tak dobře, že mi svítí šajnovkou do očí při couvání, tak vidím úplný prd. Když na něj bratr zahuláká „zhasni vole“, tak to asi pochopí a fakt hned zhasne. Asi umí česky. Vedle opět kdo jinej, než Němci.

Pátek 04.10.2013

Vstávali jsme rozumně. Po snídani jsme se vrhli na výměnu oleje v motoru. Vysosli jsme olej olejovou měrkou ven do PET lahví, vyměnili filtr a nalili zpět novej olej. Mirek se poté vydal udat vyjetej olej k pumpě. Tam moc neuspěl, tak našel sud s vyjetým olejem místních rybářů, ale i přes ujišťování, že i on je rybář, dokonce „czech fisherman“, ho

stejně taky poslali do háje.

Nakonec se našlo sběrný místo na druhý straně maríny. Tam poctivě vše vylil a roztřídil a než za to někdo něco chtěl, tak zmizel. Pak proběhl úklid lodě metodou: co je mokrý, to je čistý.

Vypadli jsme po obědě směrem do města Ibiza s tím, že někde po cestě v zátocě něco ugrilujeme na lodi. Všude byly vlny a tak

jsme skončili za vlnolamem v Ibize. Tam je ale zákaz kotvení kvůli trajektům a i město bylo zdáli hnusný, tak jsme pokračovali dál na ostrov Formentera. Povedlo se nám před Formenterou najít hezkou zátoku s bojkama. Přivazujeme se na bójku a rozpalujeme gril. Uhlí trošku mokrý, ale krapet benzínu tomu pomůže a hned to hoří. Jedno z mas vyhazujeme, trošku už voní, nicméně nakonec to, co máme, stačí v pohodě pro všechny. Dojíme se palačinkama.

Přijíždí poskok na gumáku, co nás obere o 30E za bójku přes noc. Zase to je jistota, než v noci hlídat kotvu. Dno písčité, kousek od nás hezký příboje na mělčině mezi ostrovy, kam někteří vyrazí na člunu. Provedli jsme další průzkum lodě ohledně nabíjení, máme další poznatky. Už máme i schéma silový části. Potvrzuje se, že Hela opravdu ráno přijede, nejspíš ferynou až k nám, takže se nemusíme vracet do Ibizy. Potvrzujeme Láďovi cíl v Maroku. Večer tlacháme a popíjíme. Přivazujeme se k boji ještě jedním lanem za jinej kus boje, ať máme jistotu.

Z Ibizy je slyšet tuctuc muzika a přitom je přes kopec a 10km daleko. Je to asi z té největší hospody na světě, co v Ibize je. Mirek googlí další info. Do 60. let to byl soběstačnej ostrov kterej vyvážel sůl. Dneska dováží všechno včetně turistů a je jich přes jeden a půl miliónů ročně. Prakticky jen hotely a hospody, samozřejmě letiště.

Sobota 05.10.2013

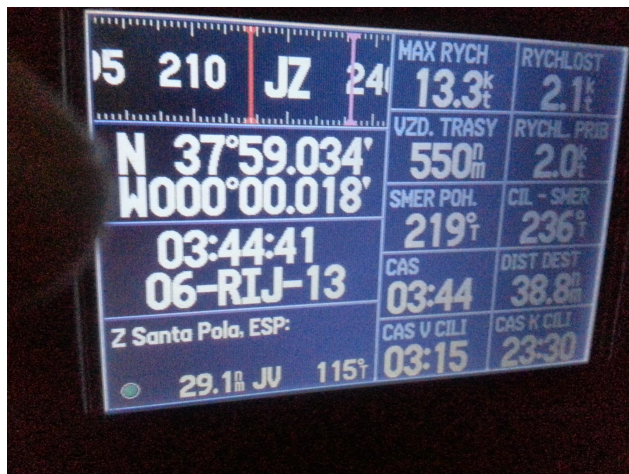
Ráno vstáváme většinou skokem do vody, protože stání na bójce k tomu vybízí. Kolem nás je v 8 hodin ještě mrtvo. Nějaká ta snídaně a kolem 9. hodiny vyrazíme. Vidíme katamarán, co vozí pravidelně lidí na trase Ibiza/Formentera a zároveň s ním jede Hela z letadla v Ibize. Byl to lepší plán, než se plavit zpět do Ibizy a tam v megaměstě hledat místo na stání a hledat Helu. V malý Formenterský maríně jsme za chvíli, přirážíme k pumpě a přibíráme dalšího pasažéra. Zároveň provedem nějakýj malej nákup a mizíme z malýho přístavu směrem na západ zase pryč z civilizace.

Ve Formenteře to vypadalo, že bude foukat dost z boku, tak jsme se těšili na plachty, ale kousek od břehu vítr opět žádný, resp. malý zezadu, takže po chvíli hybridování smotáme prádlo a jedeme jen na motor. Vlny se zmenšují, obloha se trhá, takže je to zase klidnej noční výletní parníček. Postupně mobility opět ztratí signál a vracíme se tak opět do středověku. Plán je jet přes noc až do rána a skončit na celej den někde v okolí Cartageny. Tím už se vracíme zpět na pevninu, kolem který pojedeme až do Malagy. Ještě stihneme s Láďou domluvit letenky z Maroka a vše si finálně potvrdit. Přijde od něj i rezervace letu. Cíl je v maríně Saidia kousek od marocko-alžírských hranic. Podle Googlu a Navionicsu se tahle marina dost v posledním roce rozšířila tím, že udělali další velkej vlnolam. Od Malagy je to 140 mil jihovýchodně, takže tak jeden až dva dny plavby. Letenky máme na neděli večer, takže máme ještě jeden další den rezervu. Během oběda si vypravíme, jestli podobnýj jídlo bude i v marockýj věznici, padají tu sliby, že nám tam ostatní vždy případně něco pošlou.

Noc je klidná. Vítr trošku zezadu, občas zataženo, občas hvězdy. Nad pevninou je vidět bouřka v mracích a i pár jich třískne do pevniny, u nás je ale klid a bouřka nás obchází. Na travers od nás máme ve vzdálenosti asi 50km záři z Alicante, je to něco jako přímořský pražský Jižní město. Lodě kolem žádný, občas něco hodně daleko.

Neděle 06.10.2013

Ve 3:44 ráno protínáme nultý poledník a ocitáme se tak na západní polokouli. Přijde mi úplně stejná, jako ta východní. Stejná tma, stejnej vítr, kapitalistický peklo nikde. A ani ten přejezd nijak nedrncnul. Neomrzí to, tak jsme si to dali ještě jednou ... zpět na východ a pak zase na západ. Furt stejný. Ale aspoň jsme se na to dvakrát napili. Kolem druhé hodiny po obědě dorážíme do zátoky s ohromnou dlouhou pláží s černým pískem za kterým je velká stará polorozpadlá sirná fabrika. Sirná si myslíme podle smradu i barvy skal kolem. Nakonec to je nějaká metalurgická fabrika a ten smrad je z tý chemie, kterým to dostávali ven. Koupeme se, plaveme na pláž. Terku žahla třikrát medůza. Za trest jich v noci pár zase namotáme na vrtuli. Obědváme, kafíčko. Pak pojedeme do Cartageny, kde chceme být přes noc v maríně.

K dnešnímu dni za sebou máme už 590 mil. Ještě 200 do Malagy a pak 140 do Saidie v Maroku. Láďa posílá seznam úkonů k zazimování lodi. Ona tam teda asi moc zima nebude, takže spíš k zaletnění nebo k zapodzimování. Seznam je jasnej, vše chápeme, zvládla by to i středně cvičená africká opička za pár buráčků. Ale to nás čeká až za pár dní, zatím je to daleko.

Přijíždíme do Cartageny. U vjezdu stojí na odstrašení turistů nějaká fabrika a velké nákladní přístav, dále do vnitrozemí už se to lepší a objevuje se město. Měli to kluci středověký dobře ukrytý. Akorát vyjíždí panelák z města, vyskakuje z něj pilot a jede zpět do přístavu. Přijíždíme na prstnatý molo, kde je volno. Objevuje se příjemnej šéf maríny, ať si stoupneme kde chceme, ale nejlíp ať přejedeme dovnitř do přístavu, kde to je blíž k jeho ofisu. Klidný místo, klidná voda oproti těm prstům, kde to rozhoupala sebemenší olokojedoucí loď. Za skleněným plotem začíná město s velkejma promenádama. Připadáme si jak v ZOO, koukaj na nás lidi z ulice a i oni si musej připadat jak v ZOO, protože koukáme zas na ně. Jdeme do města. Zajímavá architektura. Střídaj se tu starý budovy s novejma, ale je to dohromady hezky sladěný. Někde dokonce na starý 3 patra postavěj 4 moderní patra úplně jiný a členitý. Roztrháme se na skupinky a obě nakonec dáváme ve městě i večeri. Centrum je hezky nasvícený, příjemná atmosféra, teplo. Nic moc turistů, žádněj frmol a kravál. Některý ouzký uličky mají už jen stěny domů do ulice a z druhý strany je železná konstrukce, která ty stěny drží. Na stěnách jsou i starý nápisy, co tam dřív bylo, jen vchody jsou už zazděný a balkóny nikam nevedou. Takovej fejkovej turistickej svět, ale kdyby to zbourali, nikdo jim tam nebude jezdit. U maríny je velký muzeum architektury. Píše zděšenej Láďa, že nás na trackeru vidí někde v Alžíru a jestli se něco nestalo a něco nás tam nesfouklo. Ujišťuju ho, že jsme v Cartageně ve Španělsku, ale pak koukám, že opravdu tracker stojí v Alžíru na břehu. Je to tím, že nějak nepobral západní polokouli a těch pár stupňů na západ prezentuje jako východních. A na stejný rovnoběžce jen zrcadlově oproti nultému poledníku je opravdu Alžír. Dokonce stojíme i hezky na břehu. Holt nikdo nikdy u trackeru nezkoušel západní a jižní polokouli, kdy se

otočí znaménko rozměrů.

Pondělí 07.10.2013

Chceme vstát v 7, což se třeba mě nějak nepodaří, protože výjimečně nikdo v lodi nedělá od rána bordel. Tohle na lodi nechápu, že se někteří budí v 7 ráno i dřív a zaběhlými procedurami, jako je dupání na palubě, pumpování záchodu, třískáním batystou, když jsou pro vodu a pískající konvicí na kafe vzbudí zbytek lodě. Proč proboha, když mají dovolenou, jednoduše ráno dýl nespí. A když spát nechtěj, proč budí zbytek? No asi to každé znáte. Proběhnou nákupy, vyřízení stání. Chtěj pouze 23E za noc. Manager přes prádelny Luboš jde prát do prádelny v maríně a nabírá objednávky. Autem přijede španělskej policajt a chce vidět pasy a crewlist. Když ho začne opisovat, tak mu říkám, že si ho může nechat, že to je kopie pro něj. To ho opravdu potěší, jen se zeptá odkud jsme přijeli a kam jedeme, pozdraví a s úsměvem odchází. Sundáváme malou genu, na velkým vedlejším asfaltovým plácku ji balíme a dáváme na stěh větší. Je teda větší jen o kousek, ale trošku jo. Na to, co nám tu fouká to snad bude lepší. A opravdu, poté co vyjedeme, jedeme i na 12 uzlovej vítr z boku i přes 6 uzlů, to na malou ani náhodou. Konečně snad bude dneska jen plachtění. U výjezdu z přístavu stojí nějaký chudák s megajachtou, má to asi 4 patra, dolů asi taky nějaký 2-3 včetně sklepa. Na palubě nemá teda vrtulník, na něj mu asi už nezbylo, zato má na levoboční palubě plachetnici a na pravoboku tak 12m motorák. Mezi nima hezky schovenej jeřáb, aby to mohl hodit na moře, když se mu zasteskne po něčem komornějším. V garáži má ještě malej motoráček a jistě i pár skůtrů. Hm, nudnej život miliardáře. Jedeme na jeden zátah na další výběžek pevniny asi 80 mil. Díky větší geně a větru víc z boku to

jede báječně, vlny se neudělaly, takže to ani nehoupe. Za výběžkem by to mělo bejt 15-30 mil do nějaký maríny, to ještě rozhodneme. Měli bychom tam být dopoledne. Do Malagy odtamtud by nám tak zbývalo už jen asi 80-90 mil a ty bychom měli dát během středy až do čtvrtka ráno. Večer

přestalo foukat, tak motorujeme. Na plachty jsme ještě za světla dobádali nabíjení na motor a nakonec ho konečně opravili. To bylo slávy, hned se za to odměníme. Uhníla pojistka k relé, který spojí baterky dohromady během motorování a ještě byl zapatlanej kontakt v tom relátku. Nyní vše běží, jak pan Hunter asi chtěl. Baterky se na motor nabíjejí společně na 14V. Je to sice stejně ještě málo, chtělo by to ještě půl voltů navíc, ale to už je problém regulátoru v alternátoru. A ten měnit nebudeme. Dneska se to u lodi už dělá jinak, ale to chce jinej typ alternátoru s vnějším regulátorem. Tohle řešení je taky ok, a nyní bude v pořádku. Než něco zase uhnije.

Úterý 08.10.2013

Jedeme celou noc, naštěstí fouká rozumně kolem 15 uzlů, takže se daří dost na plachty a nemusíme vrčet. Potmě míjíme Almerii. V 10 ráno dorazíme do Almerimaru a stojíme kousek od maríny na pláži na kotvě. Je to tu samej hotel a restaurace, ale dost komorní, žádný veliký město. V pozadí pobřežní placky jsou vysoký hory. Po cestě jsou dlouhý několikakilometrový rajčatový plantáže, takže až někde koupíte rajčata že země původu Španělsko, je to zřejmě odtud. Nebo z Číny. Plantáže jsou pokrytý tvrdým igelitem a ten se občas zfoukne do vody a tam už ho nechaj. Prej se dá slušně namotat do vrtule a problém s tím mívají i veliký trajekty. Trošku se s Mirkem prospíme, rádi bysme po celý noci víc, ale někteří turisté z posádky chtějí už do Malagy za nákupama (chápete to?), takže ve 3 odpoledne vyrážíme s genou dál. Fouká opět na prdel, ale asi 20-25 uzlů, tak se to trošku hejbe. Postupně vítr vadne, jedeme na motor, přes noc ještě občas něco vytáhneme, ale žádnéj zázrak to není. Kolem půlnoci se kolem nás objeví hejno delfínů, asi 10-15 kousků, litaj kolem lodi, skáčou, pištěj, funěj. Zřejmě si myslěj, že jsme rybářská loď a očekávaj ryby. Najednou jim to kolektivně nějak doklapne, že tady asi nic nebude a zmizej.

Ve 4 ráno dorážíme do původního cíle naší plavby, do Malagy, nejstaršího města v Evropě. Dorážíme za úplný flauty do klidného přístavu. V noci vypadá hezky, dokonce i ráno není k zahození. Pokračujeme přes nákladní přístav do vnitřního městského přístavu. Na molo ještě před naším příjezdem přijíždí džípem správce maríny, Policia Portonerano. Zřejmě slušnej oddíl, maj to obšancovaný i v noci a nic jim neuteče. Vyvazujeme se bokem k nábřeží kousek od promenády restaurací a obchodů. Hned v noci správce nás obere o 80E za 24 hodin. Nemaj tu elektriku ani vodu, hajzliky ano, ale jen přes den. Za sebou máme 823 mil, čili asi 1520 km.

Středa 09.10.2013

Dopoledne si píšeme upravenou deklaraci k lodi a novej crewlist, abysme mohli zmizet do Maroka. Plánujeme se ve Španělsku z EU vůbec neodhlašovat, mohlo by to trvat dlouho a nemuseli bysme to stihnout přeplout včas, protože každej úředník má rád vše zdržovat a navíc mu přiděláváme práci. Marockýmu celníkovi je fuk, jestli jsme se odhlásili nebo ne, podstatný je, že se přihlásíme u něj a máme všechny papíry od lodi. A taky že dostane nějaký Euro. Přes den se nějak rozdělíme na skupinky a couráme po městě. Jedeme dvoupatrovým

sightseeingovým busem po městě, staví na významnejch místech Malagy včetně pevnosti na kopečku, tam vystoupíme, pevnost prolezeme pěšky a dalším busem pokračujeme dál. Narodil se tu přej Antonio Banderas a Pablo Picasso.

Večer vlezeme do jedný z řady restaurací na klidným nábřeží, kam nesměj auta a kde máme naproti hospodě loď. Je to rozdělený na indickou, mexickou, řeckou, japonskou, steakárnu atd. Každá restaurace je jakoby oddělena stylově i fyzicky. Napadne nás, že si do jedný sednem, do indický třeba a že si z řecký objednáme řeckej salát. Ale myšlenkově nás předběhnou a náhončí u promenády nám říká, že všechny hospody jsou jedna firma a ať si sednem, kam sednem, objednat si můžeme, co chceme z libovolný. A taky že jo. Na stůl nám přistanou jideláky že všech restaurací v řadě a vybíráme tak řeckej salát, steak, indickou musalu, kterou mi doporučil Martin na telefonu a souvlaki. Ještě tsatsiky, německý pivo a španělský vína. Vše rozumně drahý, žádný rakety. Nakonec jeden účet za všechny 3 hospody. Zřejmě je už nebavilo se o lidí rvát, protože i rodinka může mít různý chutě a zařídili to takto.

Přes den i večer nás ještě několikrát navštívěj přístavní policajti, ale jsou příjemný. Jak se jim střídaj směny, tak se vždy jdou zeptat, jestli jsme platili. Jezděj vždy ve dvou v toyotách džípech s majáčkem. Platíme ještě další noc, je to jen 30E, protože v těch včerejších 80E je již započítanejch 50E návštěvní poplatek španělskejch městskejch přístavů, kterej platí na celej měsíc. A noční stání je tak jen za 30E. Žádněj jinej městskej přístav nenavštívíme a ani jsme nenavštívili, takže už těch 50E nikde neotočíme. Na molu se dost střídaj právé tihle přístavní policajti i s měšťákama a nějakejma pinkrtonama z restaurací. Prej se jim tam potulujou cikáni a okrádaj turisty včetně vloupaček do lodí. Jako u nás na Václaváku až na to, že tam je to policajtům jedno.

Čtvrtek 10.10.2013

Odjíždějící skupina ráno balí, plán je, že s Mirkem odrazíme v poledne. Mirek řeší nějaký pracovní věci, což nám čas zabere a tak deklaruje odjezd až na 5 odpoledne, takže si všichni můžou nechat bágly v lodi a nemusej hledat úschovnu. Letadlo letí až v 10 večer. Když se vše vyřeší, plánujeme dobrat naftu. V Malaze, což je velký město včetně dalších NEJ, ale žádná pumpa pro loď není. Policajti nás pošlou 3 majle vedle do malý klubový marínky. Obecně je používáme jako infocentrum, protože se couraj kolem pořád a nuděj se. Jsme tu taky jediná loď tyhle dva dny. Jen se neptáme, kde koupit marockou vlajku, ať moc na sebe neupozorňujeme. U městskýho mola plave díky vlnám z moře slušnej humus, kombinace igelitu, trávy, vložek a všeho možnýho, ale pak dorazí Viktor čistič s takovou malou uklízecí lodí a postupně to likviduje. Má štěstí, že tenhle svinčík na vodě má tendenci se shlukovat dohromady v jeden velkej plovoucí flek a dá se tak snadno obklíčit a sebrat.

Ve 2 odpoledne vyrážíme do mariny s pumpou. GPS a mapy říkaj, že je u vjezdu 90cm hloubka, což mě trochu děsí, máme 1.7m. V maríně vidím dalekohledem dost velký plachetnice a u vjezdu vybojkovanej pruh. Hloubkoměr opět zůstane na 3m a dál ani prd. Nefouká, jen mrtvý vlnky. Pomalu se tam došoupu a hned vlevo je molo se stojanem. Je tam automat na karty, samoška, žádněj člověk. Na automatu svítí „mimo provoz“. Co víc si přát, dnes se daří od rána vše. Pak přijde správce a prej že ve 4 to pojede, že to někdo opraví. Zkoušíme kombinaci různějch tlačítek jako reset, třeba rohový, pak úhlopříčně. Nic. Tak dřepíme a čekáme a mezitím za náma taxíkem přijede Hela s nákladem Burgerkingu.

Napereme se až k prasknutí. Škoda, že jsem před tím sežral krabičku preclíků. Opravdu ve 4:10 se stojan rozhučí a vydává divnej zvuk, ale hlavně je na displeji výzva k vložení karty. Přej to opravil nějaký ajťák vzdáleně. Dáváme kartu, volíme 100E a tankujeme. Málo. Tak ještě 50E. Zase málo. Pak nám radí správce, že klidně můžeme dát víc, že se odečte jen to, co natankujeme než vrátíme pistoli. Dáváme teda dalších 100E, Nakonec je to celkem 205E. Stojí 1.6E za litr. Uvidíme na výpise, třeba když jsme odjeli se těch zbylých 45E natankoval do svoji loď. Celkem jsme nabrali 130 litrů a to bylo za 68 motohodin. Spotřeba opět pod 2 litry na hodinu na 2200 otáček/min. A Láďa nás strašil se třema. Má perfektní spolehlivej máložravej motor, kterej po našem zásahu i hned startuje. Podobnej 70 koňovej s turbem se v Chorvatsku nedostane pod 3 litry. Asi mu chutná naše výměna oleje a novej zelenej nátěr. Mirek si u pumpy všímá nový mapy, kde je vyobrazený, jak vstup vybagrovali a mezi bojkama jsou 4m hloubky. Dokonce je vidět v maríně takovej malej vodní bagřík jako byl vidět ve Vodním světě. Možná ale tam byl v lepším stavu. Tenhle se do roka rozpadne rzí. Správce nás odstrčí a zamává, vycouvám slalomem nudlí bójek ven, protože v tý pidimaríně se nemám jak otočit ani s pramici, je našlapaná k prasknutí.

Chvíli po pátý jsme zpět v Malaze, vyhazujeme kufry a loučíme se. Letí jim to asi ve 22:15. Ještě se jednou staví kámoši policajti zeptat, jestli už teda fakt jedeme, poděkují za zase odjedou. Těch našich celkem 110E už museli projet v benzínu a ve mzdách. Před šestou večer opouštíme Malagu a volíme kurz 130 stupňů směr Saidia v Maroku. Musíme ještě po cestě ušít marockou vlajku, protože nikde ji v Malaze nemaj, dokonce tam nemaj ani

mariňáckej obchod a i pán u pumpy nám řek, ať vezmeme červenej hadr a do něj uděláme zelenej flek. Do Maroka dorazíme asi v noci, tak to nikdo nepozná a pak rychle koupíme nějakou ofiko. Ted fouká asi 5 uzlů malinko na čumák, takže jak jinak než dýzljachting, na takovej malej vítr tahle loď nejede, chce to

aspoň 10 uzlů nejlíp ze 100 stupňů. Do cíle to máme 140 mil, asi 30 hodin za současnejch podmínek. Snad něco foukne. Celkovejch 1000 mil asi neuděláme, skončíme někde na 980 mílích, tak kdyžtak budem chvíli jezdit kolem maríny. Mirek mi ukazuje na www.marinetraffic.com kolik velikejch lodí, trajektu i tankeru budeme míjet po cestě, většina jich jede prostředkem Středomoří z Gibraltaru na východ i na západ a je jich fakt dost. V jejich trase budeme zítra za světla, ale i v noci zřejmě uvidíme hezky barevný světýlka. Jen se doma na ten link podívejte. V lodním deníku mi zbejvá už jen jeden volnej list, jsem se moc roztahoval, ale jeden šlák cesty s jedním kurzem se mi tam vejde. Další zprávy od tohoto okamžiku odešleme asi až v Praze, v Maroku nikdo dobře datově neroamuje a když jo, tak za 250 kaček za megabajt. Volání je taky za bambilion. Ale je to

prej arabská země evropského typu, třeba už tam pojem wifi znaj alespoň v marině a na letišti.

Udělal se tma, postupně zmizel signál všeho. Je opět jasný nebe a hvězdy. Vidět jich je míň než první večer, protože ze třetiny dorůstající měsíc to dost nasvítí. Nicméně za chvíli zežloutne a spadne do moře, takže má po žížalkách a hvězdy zase vylezou. Za námi se ztrácí pobřeží Španělska a naopak se objevují světla lodí na dálnici před náma. Vypadá to jako severoatlantický proud v Hledá se Nemo, jen je to trošku rovnější a dál od sebe a zas takovej fojr to taky není. Sice hlavní proud je ještě pár hodin před námi a uvidíme ho asi až ráno za světla, ale už i teď je za horizontem vidět pár velkejch lodí s vysokými světly. Po cestě budeme mít na levoboku pár mil ostrůvek Alboran, takovou malou pecku v půlce moře. Možná se tam stavíme. Snad ne čumákem. Ted čtu na Navtexu, že kousek od nás v Alboranským moři budou teď dopoledne cvičný střelby v konkrétním čtverci, ale pak zjišťuju, že to bylo desátého a to je vlastně už včera. Tak snad nebude hrát armáda hru Lodě a nikdo nás nepotopí. U Francie zase bylo uvedeno, že tam v jistou dobu před pár dny může být problém s příjmem GPS a obecně s rádiem, protože tam Frantíci zkoušej elektromagnetický zbraně. Co se člověk na tom navtexu nedoče. Akorát měsíc zasyčel do moře a je úplná tma.

Pátek 11.10.2013

Střídavě spíme na palubě v hadrech. Po půlnoci se trošku rozfouká, tak taháme plachty, dlouho to ale nevydrží. Kolem druhé hodiny projíždíme dálnici, občas se objeví nějaký monstrum, podle nasvícení zřejmě tanker a zase rychle zmizí. Jedno nás i chvíli sleduje a pak předjíždí. Jsme tu

zřejmě nejpomalejší lod', co se tu dneska motá. Ale aspoň jsme vidět a děláme tu nějaký haloo. V 7 ráno mjíme na levoboku v dali ostrůvek Alboran. Je vidět za šera jen blikající maják. Dopoledne je sluníčko a zase nic nefouká. Vyrábíme vlajky jako v pionýru. Ted' by se nám hodila vlajka SSSR, jen bysme srp a kladivo vyměnili za arabskou hvězdu. Máme obálku od medvídka a zelenou izolepu, tak začne tvůrčí činnost. Žlutou

vlajku vyrobíme z plastovejch desek a žlutý izolepy. Ještě že tu má Láďa tyhle propriety, jinak bysme asi udělali prd. V Maroku koupíme originál Marockou v marině, protože tyhle papírajdy vydrže pouze za aktuálního sluníčka a bezvětrí. Když jsem to vytáhnul pod sáling, vypadalo to ale báječně. Takhle ztopořená papírová vlajka je lepší, než visící hadrová. Snad to oceněj i celníci a nebudou to brát jako urážku Islámu. Nikdo by za nás asi výkupný nedal.

Mirka napadlo, že díky úplnému nočnímu bezvětrí by stačilo vyjet z Malagy, dát autopilota směr Maroko a odjet z lodi gumákem a do Prahy odletět v původní plánovanéj čas. Pak zavolat do Maroka, aby si loď vyzvedli gumákem za jízdy a zaparkovali. Vyšlo by to asi levnějc. Teda pouze v případě, že by to stačili včas, než by loď zaparkovala sama na břeh. Aktuálně jsme asi 16 mil od Saidie, sluníčko, hladina jak zrcadlo, foukaj 2 uzle. Vytáhli jsme hlavasku, abysme je pořádně složili, když se teď bude loďka flákat dlouho v marině. Zjišťujeme taky, že je zde o 2 hodiny méně než o kousek vejš u Španělska. Blbý je, že i sluníčko zapadne o tyhle 2 hodiny dříve, takže na tom nevyděláme a stejně dorazíme do maríny za tmy. Nejsme si úplně jistý, jestli je v Saidii celnice a tak raději volám na deklarovaným kanálu 9 marinu Saidia a nic. Tak zkouším teda standardní šestnáctku a tam se ozve polofrantík a potvrdí mi, že jsou opravdu Port of call pro Maroko. Popřeju mu hezkej večer a ať nás očekává. Později celníci potvrzuje i Láďa přes SMS. Tak pokračujeme dál. Právě zapadá slunce, loď jede jak tramvaj, nepatrně se houpe. Proti nám jde dneska už asi potřetí přibližně uzlovej proud, takže se šineme dost pomalu. Dojezd máme za 2 hodiny. Na břehu už jsou vidět světla, takže elektriku mají. Světel je ale o poznání min, než ve Španělsku.

Welcome to Africa. V dubnu mě ani nenapadlo, že na podzim vyrazíme z civilizace a skončíme mezi žirafama a nosorožcema. Fouká úplná nula, tma jak v noci. Vjíždíme do čehosi, co vůbec nemáme v GPS ani na jinejch jakejchkoli mapách. Marína je nová a nikde není její popis. Až na Navionicsu a tam je ještě její stará verze někým ručně zeditovaná. Takže klasicky jedeme po zelenejch a červenejch majáčkách. Skončíme v ohromným neosvětleným přístavným bazénu obklopeným vlnolamama. Nějak ale nevidíme, kam dál a vidíme jen lodě za vlnolamem. Vysílačkou se nám ozve nás Frantík, kterej nás jistě vidí na radaru a možná i očima z věže. Že máme jet na první ponton a tam počkat na celníky. Nakonec najdeme uličku z prvního bazénu a jedeme dál. V dalším bazénku řešíme podobnej problém. Doběhne tam poskok s baterkou a navádí dál. Dostaneme se k molu policajtů a ti ukazují kde je celní molo. Nakonec opravdu najdeme ten první ponton, kam se vyvážeme. Po cestě ještě potkáváme pár náhodně umístěnejch bójek v bazénu i v těch spojích mezi nima. Buď tam maj fakt mělčinu a nebo tam jsou jen tak. Navíc nijak nekorespondují s válcem nebo kuželem, spíše náhodně. Takže v noci se podle toho jet nedá a musí se koukat daleko, aby se poznalo, jestli na konci není i nějaký lano. I na majáčkách šetřej, možná poskok s baterkou při tom provozu tam vyjde levnějc.

Poskoci nás pomůžou vyvázat a za chvíli dorazí procesí šesti bělochů, černochoů i arabů. Jeden i v tom jejich hábitu. Ofrčovaný černoši prohrabávaj loď, ptaj se asi dvakrát, jestli náhodou nejedeme z Libye. Koukaj do papírů a že přej pojistka je stará, nakonec po

konzultaci s Láďou najdeme aktuální platnou. Jdeme do celního offisu, vypisujeme vjezdovej formulář ve francouzštině, takže někdy nevím, co kam píšu. Náš poskok nám pořád radí a obecně si nás všímá. Máme holt novýho kámoše. Pak si kopírujou papíry, těch šest lidí si je rozdělí a podrobně každé studuje ten svůj po písmenkách. Během toho čuměj na nějakej klip na YouTube a komentujou to, my komentujeme je, ale raději používáme slovo TyTrubko, aby si nemysleli, že si z nich děláme prdel. Nakonec že přej je vše ok a že pasy nám přinesou na loď. To se i fakt za chvíli stane a máme tam i razítko. Vedle na molu stojej nějaký dva Francouzi s lodi a že přej jedou do Cagliari, takže tam, odkud jedeme my, jen jedou jihem kolem Afriky. Přiběhne nás kámoš s pasama a navede nás na naše půlroční stání, to místo na molu má číslo 288 a je mezi hezkejma loděma, takže se tam tahle loďka nebude sama bát. Marina je obecně prázdná, je tam tak 30% obsazenosti. Pomáhá nás vyvazovat, jen mooring maj jen jeden na stání, ale ono tady asi nic velkého nehrozí. Říkáme mu, ať to nepřehání, že ještě ráno pojedeme pro naftu. Dostane 5E odměnu a pivo, aby si nás pamatoval, až budeme něco ještě potřebovat.

Mirek chtěl vařit něco z našich instantních pochoutek, ale vidíme hospodu El Puerto, tak jdeme tam. Dáváme něco echt marockýho, vůbec nevíme, co z těch 4 jídel typickejch pro Maroko vybíráme. Já dostanu kus pečenýho masa a a Mirek kus ryby, ale je to nad očekávání skvělý. V hospodě máj opravdu i wifi, takže se volám Láďovi přes VoIP a informuju ho o proběhu akce. Očekávám, že ho vyděsí pražský telefonní číslo a bude se divit, co už děláme v Praze, ale toho si nevšimne. Je v Praze a náš úspěch zapíjí. Nakonec je troška signálu i u lodi, takže jsme online. Cenově na konci zjišťujeme, že to jídlo bylo asi za 250 kaček, takže taky asi v rovině cen na vodě. Na lodi dopíjíme kořalku a pivo, protože paní v hospodě říká, že echt marockou kořalku nemá a pivo mi chutnalo jako jar s vodou. Koukáme na marínu a opravdu hezká a čistá, možná hezčí, než třeba v Chorvatsku. Velký vzdálenosti mol, tak možná počítají s klientelou s parníkama. Obě strany světěj. Shopy, hospody a bary. Zevnitř ale třeba ten bar u naší hospody vypadá už více arabsky. Koukáme na Google a podle mapy a satelitu to vypadá, že tuhle ohromnou marínu nedávno vybagrovali, protože na satelitní mapě starý pár let je v tomhle prostoru ještě hlína a náměstí s kytka. Googlíme, co je v okolí zajímavýho a kromě golfovýho hřiště nic moc.

Sobota 12.10.2013

Ráno jde Mirek na exkurzi po maríně a opravdu pár metrů za ní končí civilizace. Rozbitý děravý silnice a plot. Občas chybí víko na kanálu. Obecně v maríně různě choděj policajti a asi nás hlídaj před okolím. Nebo okolí před náma. Všimne si i toho, že naše servírka z

včerejší hospody v ní spí na zemi. Třeba ji taky hlídá. Mirek dostal na záchodě kýbl s vodou na spláchnutí, papír musel mít svůj a po celou dobu ho tam i policajt hlídal. To ale bylo brzo ráno, teď už třeba přes den je jinej režim. Tak uvidíme, co nás tu ještě čeká, si myslím, že tu žirafu nebo hrocha tady nakonec přeci jenom potkáme. Jdeme vyřídit stání v maríně. V offisu se motá asi 6 lidí a z toho 4 mají uniformu, ale každé

jinou, jedno je asi celník, jedno policajt velkej, jedno policajt malej, jedno někdo z maríny. Papírování vyřídí náš jeden černoušek, vše jde hladce a rychle, vše sedí dle očekávání, i fakturu nám dal. Jedinej problém je, že nechtěj Eura hotově, ale pouze platbu kartou v marockejch dirhamech. Asi nechtěj dávat hotový prachy lidem do ruky. Takže moje výběrací anabáze Eur ve Španělsku, kde jsem musel projít 5 bankomatů, protože bankomat dá pouze max 500E a to ještě jen jednou, takže se musej střídat bankomaty různých bank a některej mi nedal vůbec nic, bylo úplně zbytečný. Ještě že ty výběry mám zadarmo. Platím teda kartou někde v serverovně, kde máj platební terminál, kromě skladu závěsnejch motorů a dalšího bordelu. Mám teda v kapse zbytečnejch 1500E, třeba to večer rozfráme za harémy a nebo si koupíme velblouda. Láďa říkal, že tyhle vícenáklady prej zaplatí ...

Už před pár dny zjišťujeme, že nefunguje bilge pumpa v lodi, což by nemuselo bejt na dlouhý stání dobrý. Je vadnej plovákovéj spínač, Láďa tu kupodivu náhradní nemá a tak jsme se průběžně ptali už od Malagy na obchod s tímhle harampádím. I tady nám náš kámoš říkal, že musíme až do španělský Melily, asi 80km daleko, že tady asi ne. Ráno se objeví opravář všeho druhu, takovej místní Ferda Mravenec a nabízí svoje služby. Rakve, biče, olejovky, půjčovna aut, harém, svařovna, lakovna a nevím co ještě a má přej 25 let zkušenosti a dává nám vizitku. Na téma plováku hned reaguje, že vezme motorku a dojede do ty Melily a koupí nám to tam. Vedle opraváři montujou na parník houkačku. Nakonec se jim to povede a opravdu jim to houká. Delaj to tři lidí asi dvě hodiny. Taky nás na téma plovák směřují do Melily. Mirek zkouší ale ještě místní marine shop a paní má na poličce hned tři. Má tam i dost potřebnejch lodních věcí, ne mraky, ale to základní na opravu jo. Je tu i lodní shop s elektronikou, ale tam nikdo není, je tam telefonní číslo a když něco chceš, tak si prodavače zavolaš. Kupujeme za 40E spínač, namontujeme, nastavíme a vše funguje.

Když odjede od pumpy velká dřevěná plachetnice, vydáváme se tam i my. Tankujeme 50 litrů, co jsme najeli z Malagy do Maroka. Na displeji svítí 457 MD, tak se ptám pána, kolik to je v Eurch. Chvilí nechápe, ale pak zakryl tu 7 na konci a bylo jasný, jak se to zde převádí kurz na eura. Ofiko to je asi 11:1. Nicméně litr nafty zde teda stojí 0.9E, na Malorce stál asi 1.3E a v Malaze pak 1.6E.

Tohle vědět dřív, tak natankujeme vše co jsme najeli tady a ušetříme 150E za celou plavbu. Nádrž by na to stačila. No už to pro příště víme. Umyli jsme Láďovi loď, to bylo vody, a to jsme v Africe, kde voda není. Tady se to ale nějak neřeší. Vedle k lodi jim přivezli automatickou pračku a perou si tam prádlo. Voda z ní jde samozřejmě do moře. Marína je uzavřená a to poměrně dost, takže za pár let to tady asi bude stoka.

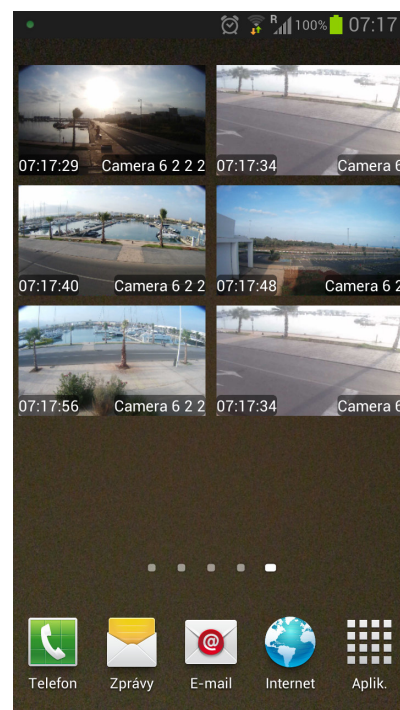
Mirek vaří ďábelský kotlík, jedno z posledních jídel, co tu máme. Večeři dáme zase někde v místní hospodě. Půjdeme odpoledne udělat poslední zazimovací práce a zejtra jen vše

zkontrolovat a vypadneme už někdy dopoledne a den strávíme v Nadoru, odkud nám i letí letadlo někdy večer. Takže nás čeká téma taxíku a obecně dopravy po Maroku. Navíc ještě máme v plánu proniknout na nějaký místní trh, mám seznam, co koupit. Nejvíc si ale musím vygooglit, jak vypadá datle (datla poznám, datli ne) a jak se to řekne marocky nebo francouzky, abych nekoupil nějakou blbost. Uklízíme loď, při vynášení pytle s bordelem Mirka odchytne celník, že naše spleaná deklarace s bramborovým razítkem, že zastupujeme Láďu jim nestačí, že musí mít nějaký kulatý ofiko razítko z ČR. Tak stačí v pondělí přej namejlovat.

Večer se jdeme projít po marině a okolí. Projdeme kolem mariny a spoustou krámů, kde ale nikdo nic nekupuje a vycházíme z maríny ven do divočiny.

Hezky nasvícený a uklizený ulice jsou lemovány plotem s cedulema s reklamou na marínu a golfovej areál. Tomu usměvavému pánovi na ceduli každých 20m už chceme dát po hubě, až ho potkáme v reálu, viděli jsme ho snad už 100x. Za plotem je samozřejmě bordel nebo pustina. Kolem ulic jsou typický marocký baráky, hezký, čistý, úplně ale prázdný. Některý už trošku chátraj.

Postavili si resort pro turisty a rezidenty, ale nějak se jim to nepovedlo obsadit. Kolem jedoucí auta se couraj vždy tak 30km rychlostí, nikdo nikam nespěchá. Pak se vrátíme zpět skrz supermarket opravdu velkého stylu, kupujeme tam džus a chleba na ráno a povinně ještě jablka, protože minimální platba na kartu nebo v Eurech je 5E. Zpět na loď se zastavíme v naší včerejší restauraci a dáme ještě večeři. Pak dopijíme další kořalku na lodi. Připojení wifi máme přímo k offisu maríny a tak se zkouším někam nabourat. Absták. Jsou vidět jejich počítače na síti, web server a taky kamery Životek a záznamový zařízení. Tak si je zkouším přidat do IP Camu v mobilu pod default loginem a hele, vidím všechny kamery v maríně včetně záznamového NVR. Jen na nás žádná nekouká, ale jinak mám celou marínu online jak na dlani a to sedím na lodi. Zabezpečením se tu nějak netrápěj.

Neděle 13.10.2013

Vstáváme asi v 8 místního času, Mirek jde zkusit sprchy a já přebírám zbytky jídla, co tu máme. Nakonec z toho vzniknou vajíčka na cibulce. Problém ale nastane, že jak přidám vajíčka, dojde plyn. Mirek jde zkusit francouzštinu na vedlejší loď. Tam je starší pán (ten s tou pračkou), co nám vajíčka dodělá. Je doma ve Francii 3 měsíce v roce a jinak se různě plaví s manželkou. Líbí se mu naše loď, vyptává se odkud jsme a tak. Zaletňujeme Láďovu loď podle seznamu prací a ještě ji trošku umejeme. Frantíkovi od vedle dáváme nějaký zbylý potraviny, který by nevydržely dlouho. Za chvíli přijde

on k nám na rozlučku s panákama ovocnýho rumu, co sám vyrábí zřejmě na lodi. Místnímu zaměstnanci maríny Abduláhovi dáváme 50E ať se stará o loď a kontroluje ji, jestli je vše ok. Dostává kontakt na Láďu, kdyby bylo třeba něco řešit. Několikrát se nás ptá, kdy pan majitel přijede, možná proto, aby mohl do té doby loď používat na charter. Ještě se s náma vyfotí u lodi.

Voláme si taxi, který přijede za půl hodiny a za cestu do 100km vzdálenýho Nadoru chce 50E. Na to, že pak pojedje ještě zpět do Saidie a celkem s náma stráví přes dvě hodiny, to je myslím levný. Čistej uklizenej Mercedes. Veze nás slušně rychle, na 80 jede 140, plná čára neplná čára, zatáčka nezatáčka, hlavně že to troubí a bliká. V opěrce sedadel má LCD monitory, tak sleduju nějakou německou film s arabskejma titulka. Skvělý, ani jednomu nerozumím. Od Nadoru k letišti je kolona. Po stranách silnice je totiž burza s ovce a masem. Přes silnici se převáděj ovce a šmelej se, mezi tím běhají policajti a ten bordel aspoň trochu organizuju. Všude po krajnicích i na blízky polí auta, v osobácích ovce. Tak to je tu prej běžný, nic výjimečnýho. Popojíždíme kolonou, občas na nás koukne z vedle jedoucího auta ovce, nebo i dvě. Béééé. Maj i malý valníky namontovaný na motorce a v tom ty ovce i s manželkama taky vozej. Přijíždíme zkrz rušný město na letiště s tím, že tam necháme bagáž v úschovně a vrátíme se do posledního města. Na dost vzdálenej Nador rezignujeme, abychom se dostali skrz kolonu včas. Město i letiště se jmenuje Al Aaroui.

Letiště je opět, stejně jako marína v Saidii, ve stylu 21. století, takže hezkej čistej barák, kolem palmy a stromečky, tráva, všude čisto. Cestou k němu ale pořád vládne džungle a bordel. Je to malý letiště s jednou halou pro přílety i odlety, dnes přistávají jen 4 letadla a 3 odlítají. Je tu klídek. Na letišti ale nic takovýho, jako úschovnu nemají a ikdyž se to nás taxikář snaží dohodnout, moc mu to nejde. Jedeme teda zpět do města s tím, že necháme bagáž někde v hotelu. Najdeme první hezkej hotel Barcelona, nicméně tam chce za úschovu 30E, což je cena pokoje na den. Jinou taxu nemá. Zkoušíme druhou hotel a tam chce jen 25E a opět za pokoj, ale s tím, že za 10E nám pronajme z toho pokoje jen předsíňku. Bereme, taxikář recepčnímu dědovi, kterej vypadá jak pražskej bezdomovec třetí kategorie vysvětlí, že jsme turisté a že přijdeme v 6 a že mu dáme peníze až pak.

Vyrážíme do města. Sedneme si v první čistě vypadající restauraci. Tady je to vše jako malý ostrůvek čistoty uvnitř děsnýho bordelu. Ten tu nikdo neřeší, na koš tu nenarazíme, vše je na ulici, nikdo nic neuklízí. Objednáváme si jídlo, Mirek cosi místního a já raději pizzu. Postupně si nás všimají místní bezdomovci, je to o 3 levly níže, než nejhůř vypadající

pražskej bezdomovec. Obsluha si ale hosty hlídá a zevly vyhazuje. Stejně jsme tu zase jako v ZOO. Dva běloši tu jsou vidět už z dálky. Jídlo je fajn, je ho dost, cena nízká. Z Mirkova kuřete nám nějak nesedej ty kosti, co zbydou, spíše to vypadá, že něco běželo kolem, tak to kuchli. Možná kočka, možná něco jiného, raději nevědět. Zbyde mi kousek pizzy a tak leží na talířku. Všímám si, že kolem nás chodí malej kluk a kouká po ní, když jde asi potřetí kolem, tak mu na ní ukážu a on teda přijde blíž a zase jako gestem, jestli může. Tak mu zase pokynu, on si ji vezme, ukloní se, cosi arabský zamumlá a zmizí. Tak jsme udělali asi dobrej skutek. Koukáme kolem, jestli kolem nás už nechoděj lidi v našich hadrech z bagáže, ale zda se, že je to v pohodě a tašky jsou pořád zamčený. Platíme a jdeme na průzkum města.

Po ulici plný obchodu, děsnýho bordelu, Arabů jak ve stylu Araba, tak ve stylu Adidas se dostáváme k tržnici. Trošku z toho mám šok, jestli vyjdeme živý ven, ale nakonec tam teda jdeme. Mirek, kterej projel Afriku je v klidu, takže mi dává dost odvahy. Na tržnici se prodává vše. Úplně vše. Na rohu třeba audiokazety, který už tady v Evropě nemáme do čeho strčit. Nebo mobily z 90. let, kdy začínal Eurotel. Neuvěřitelný. Před tržnicí kupujeme datle. Teda snad to datle jsou, nevím. Pan neví, co nám má říct, zřejmě neumí ani počítat, tak si bere pomocníky od vedle. Ty říkaj 3E za kilo. Krabice má přej 2kg. Tak říkám ok, celou krabici za 6E. Prej jo a najednou otočej, že prej to je 6E za kilo. Tak vracím útok a že chci teda jen to kilo. Tak mi odsype to kilo do pytlíku. Váhu má takovou tu s jazýčkama a místo protizávaží používá jinej pytlík s něčím již naváženým. V krabici zůstávají tak dvě třetiny obsahu, tak možná měla i 3kg. Každopádně nás zkoušeli, co dáme. Smlouvat se tu asi dá, ale tady všichni uměj arabsky, francouzsky a nebo španělsky. Angličtina je tu neznámou. Zvláště na tržišti.

Jdeme dál a odvážíme se až za plot do echt arabský tržnice. To je ještě o úroveň jinde. Tady je bordel ještě větší. Je to tržnice prakticky na prašný hlíně v poli, spousta stánků s

ovocem, zeleninou, drogerií atd. Stánky jsou nalepený na sobě, mezi tím jezděj lidi s kolečkama a převážej zboží. Nabídka je rozdělena dispozičně na čerstvý ovoce a zeleninu, sušený věci a bylinky a na drogerii a domácí potřeby. Všude maj to samý, nikdo nevyčnívá. V oddělení drogerie a domácích potřeb jsou to nože až mačety, kýble, vařiče, grily a rošty. Jen praktický věci. Mezi tím stánky, kde brousej nože a sekery. Někdo ručně,

někdo má už brusku a elektrocentrálu. Bordel, prach, spousta lidí. Nějak nás ale nechávají na pokoji, občas na nás někdo zahuláká cosi, ale to necháváme bejt. Když nějaký ovoce

nebo zelenina už není v kondici, tak ho prostě hoděj někam vedle, ono se to časem zašlape. Vycházíme ven z tyhle oplocený tržnice a jdeme ulicema. Snažím se i nenápadně fotit. Po zemi je na dekách nabídka hadrů, kalhot, bot. Dostáváme se i do oddělení IT a nalézáme na zemi mobily, počítače, playstationy, televize. Navazuje oddělení Mototechny. Autorádia bez krabic, znaky Mercedes, kola, oleje. Vše na zaprášený zemi, občas to zboží někdo omete smetáčkem. Krabice, záručky a účtenky, to tu nehledejte. ČOIka by zde asi neuspěla. Procházíme ještě pár ulic, prakticky vše stejný, jen čím dále od hlavní silnice, tím víc čisto a krámky jsou kulturnější. Přijde nám, že se spíše jen nabízí, ale nikoho jsem neviděl nic kupovat.

Sedáme si naproti naší úschovně a dáváme mátovej čaj. Jsme akorát na stanovišti taxikářů, takže dobrá pozice. Opět maj všichni Mercedesy. Najednou se do taxíku posaděj dvě zahalený báby a kolem je sročení lidí a spekulování o penězích. Jsem si tipnul, že se tam licituje o ceně tchyně a dcery, ale nakonec se skládalo 7 lidí na jeden taxík. Když se dohodli, nacpali se do auta pro 4 lidi a řidiče a tak odjeli. Osmej se už nevešel. Bereme si bagáž, kupodivu je celá. Teda vypadá, možná v ní máme 20kg marocký marihuany. To poznáme až na letišti. Blížíme se k taxíku, zmerčej nás, naložej, popojedou, platí se dopředu, když zaplatíme 10E za cestu na letiště, tak nasedne jinej řidič a jedeme. Kupodivu sami, nikoho dalšího nám už nenaložej. Řidič anglicky zase ani prd, tak Mirek prohání španělštinu s francouzštinou. Pár lekci, co má, se hodí a tak si prohazujou s taxikářem naučený fráze. Mirek francouzky a taxikář kontruje anglicky. Lidí jsou tu příjemný na pohled by se člověk bál s nima něco mít, ale jak taxikáři, tak hotel i restaurace je v klidu, usmívaj se, pokecaj, jsou slušný.

Jsme na letišti a čekáme. Máme tak 4 hodiny. Náš let ještě svítí jako aktivní, tak se uvidí. Dopisuju deník, dáváme nějakej dortík a vodu, potom ještě zmrzlinu. Přilétá letadlo a hala se plní lidma, co čekaj na ty přilétající. Přeci jenom je to slavnost, když sem někdo přiletí. Hodinu a půl před odletem se objeví na ceduli naše odbavovací přepážka, tak to jdeme zkusit. Vše klapne, letenky jsou platný, máme trošku nadváhu zavazadel, ale to neřešej. Vyplnujeme odjezdovej papír z Maroka, opět francouzkej. Celník nám projde pasy a orazí razítko odjezdu. Jdeme zkrz rám a rentgen. Jsme v odletový hale a jak projdu, tak si všímám, že z pasu zmizely stvrzenky na bagáž. Zpět už nás nepustěj, tak prosíme nějakyho policajta, aby nám pro ně došel, někde je našel a nebo sehnal nový. Zůstaly zřejmě na stole celníka, kterej je tam zarazil svým hrozným razítkem, který moc už nebarvilo, tak zvolil metodu průrazu. Mirek hned říká, že to je součástí tý přepravy trávy do Evropy, že nám nacpali bágly marihuanou a teď jakoby ztratili stvrzenky k bágům, pak nás ještě zavřou do basy za nějakou kravinu a bágly někdo jinej vyzvedne v Praze. Že v tom jede taxikář, hoteliér i celníci. Možná i Láďa. Vypadá to tak, vše opravdu pasuje, ale nakonec policajt přijde a přinese nový stvrzenky. Za chvíli přiletí Airbus A320/200 a

odlétáme. V letadle pro 200 lidí je nás tak 20. Konec džungle. Po hodině přistáváme v Barceloně, vlezeme do prostoru EU, kupodivu se nikdo nediví pouze dvěma bělochům letícím z Maroka do Prahy mezi Arabama, kteří mají bágly jak kráva. Spíme v tichém letištním baru na sedačce. Před 8 ráno odlétáme do Prahy opět Airbusem A320/200 a přistáváme na čas. Ten je ale už plnej k prasknutí. Vracíme se domů, do civilizace. Přijde mi, že se v té Evropě máme pořád ještě o dost líp, než v té více civilizované části Afriky.

Howgh

tom@adc.cz

Plavba Odyssea 27.9. - 11.10.2013

Hunter 466 CZE0179
13.49m / 4.2m / 1.7m

napluto celkem 976 nm
motor 167 motohodin

